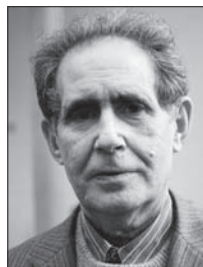

Anàlisi

El dret a decidir i la independència

Joan Busquets
Capellà i teòleg

Catalunya i Espanya —millor dit, Catalunya dins d'Espanya— viuen una crisi d'entesa de gran magnitud i total desconcert, que ha coincidit amb l'estimada econòmica europea.

No ens ho podem prendre a la lleugera. Un queda astorat, ja que cada dia s'estén més la sospita de corrupció sobre els polítics. Certa o calumniosa, volent amagar-la, tothom hi queda implicat. A més, els socialistes catalans han demanat més autonomia de vot en afers que afectin Catalunya, i el PSOE els ha tancat la porta als nassos. Cada cop són més els militants del PSC que ara passen a la independència com a única sortida. Els fets del Palau de la Música poden esquitjar Convergència. Tots volen i esperen l'explicació que ha de donar el president Rajoy al Congrés, ja que surt implicat en la fosca teranyina de l'afer Bárcenas. La llei Wert ha despertat un refús colossal. Al seu torn, el president Mas porta endavant un moviment sobiranista que va més enllà dels partits, però no sé si podrà cohesionar-lo. Hi ha una constant històrica: els catalans sempre han anat desunits en les temptatives per separar-se d'Espanya. Mentrestant, els dos grans partits amb possibilitats d'arribar a governar l'Estat no cedeixen en res que sigui avantatjós per a Catalunya.

Què hi diu l'Església? En el Llibre de les Hores hi ha una pregària ben vàlida: «Que Déu ens deslliuri del nacionalisme exacerbat.» Cada cop que la lleigeixo sento un esglai. Però, ben pensat, crec que caldria aturar-nos i anar més a fons en l'educació cívica i política. És fàcil alçar l'estelada i deixar-se portar per la rauxa. El Vaticà II ho diu clar: «Cultivar l'amor a la pàtria, però sense estretor d'esperit, i pensant en el bé de tota la família humana que aplega i uneix races, pobles i nacions» (GS 75). No podríem acceptar un nacionalisme que atorgués qualitats superiors o missions històriques a una nació, ni que erigís la pàtria com un absolut. Per als ciutadans cristians, la fe ens empeny a no tancar-nos en el clos del propi país. De fet, si no es vol tergiversar la història, Catalunya ha estat sempre una nació pactista i d'acolliment, generosa amb els altres pobles d'Espanya, oberta a Europa i amb bastants accions solidàries al Tercer Món (algunes d'Església, altres laiques).

La doctrina social catòlica és diàfana. El Dijous Sant, poques setmanes abans de la seva mort, Joan XXIII publicava l'encíclica *Pau a la terra* (1963). Entre altres temes sobresurt la defensa de la igual dignitat de totes les nacions i, per tant, que han de ser respectats els drets de les minories ètniques i culturals si es vol assegurar la pau

Agusti Codinach

en el futur. Joan Pau II va més enllà. Defensa que aquests pobles tenen dret a determinar el seu futur (Dret a decidir) i a ser independents. Amb un coratge admirable ho reclamava el papa polonès: «Vetlleu per la sobirania fonamental que posseeix cada nació en virtut de la pròpia cultura. Protegiu-la. No permeteu que arribi a ser víctima dels totalitarismes o les hegemonies. ¿No hi ha en el mapa d'Europa nacions que posseeixen una meravellosa sobirania històrica nascuda de la seva cultura i, amb tot, estan privades de la seva sobirania?» (Discurs a la UNESCO, 1980).

Som una nació. No millor que altres ni superiors a cap. Hem sobreviscut a fracassos, volem mantenir la nostra identitat bo i reconeixent la del veí. El seny i la rauxa han estat el nostre tarannà, com explica J. Vicens Vives a *Notícia de Catalunya*: «Gairebé sempre conduïts pel seny i el realisme, en determinades ocasions ha esclatat la utopia revolucionària.»

El seny, tanmateix, no ens ha estalviat gaire l'esperit de discòrdia atàvic. Massa acostumats que ens governin des de fora, mirem la tasca política amb recel. Pau VI, en canvi, encoratjava i valorava les vocacions al servei polític. I el papa Francesc ha definit la política com «una forma eminent de servei als altres». En la seva primera encíclica diu: «La llum de la fe es posa al servei de la justícia, del dret, de la pau, per edificar un lloc on l'home pugui conviure amb els altres.»

Com a cristians no hem de voler construir una nació gran, gloriosa i dominant, sinó habitable i solidària. Per tant, amb aquests valors, és moralment legítima la consulta i l'opció per la independència. Sense hostilitat, amb solidaritat, en fraternitat. La unitat d'Espanya no és un dogma de fe. La independència de Catalunya tampoc. Però és legítim que vulguem un estat nou o un país federal o restar units a Espanya com fins ara, sempre que se'ns respectin els drets com a nació. És cert que aquests últims anys Catalunya ha estat escanyada econòmicament i culturalment i s'ha sentit maltractada. Alguns creuen que hem de dir prou. Trobo just el paral·lelisme que fa l'his-

toriador Ferran Soldevila amb la independència de Portugal: «*En aquella España no cupo Portugal.*» Doncs això. Catalunya, tal com és, no té cabuda (no és volguda) dins Espanya.

Però si fracassava la consulta o no

arribem al cim, tampoc no és morir. Catalunya roman una realitat viva i sentida. Ni els vots d'una majoria ni les lleis d'una constitució no poden anul·lar els seus drets. Si el poble ho anhela, el vent tornarà a bufar.

«Som una nació. No millor que altres ni superiors a cap. Hem sobreviscut a fracassos, volem mantenir la nostra identitat bo i reconeixent la del veí»

CatalunyaCristiana

Subscriuiu-vos

Desitjo subscriure'm al setmanari Catalunya Cristiana durant un any (52 números)

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e: _____

Edició paper 125€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

Forma de pagament

Únic pagament per any

Dos pagaments trimestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular _____

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.